

Thuja occidentalis 'Alba'

żywotnik zachodni 'Alba'

Synonim łaciński: Thuja occidentalis 'Albospica'

(C) fot. Gabriel Tomżyński

Jedna z ciekawszych, żywotnych, wytrzymałych na mróz odmian, uzyskana w USA u schyłku XIX wieku, rzadko spotykana w uprawie. Drzewo o wzniesionym, stożkowym pokroju i średnim tempie wzrostu, dorastające po 10 latach uprawy do 2,5 m wysokości. Korona regularna, gęsta, zwykle długo zachowuje pełne ugałęzienie do samej ziemi. Pędy rozpostarte. Gałązki stosunkowo grube, zielone, błyszczące. Ulistnienie ciemnozielone, ale młode przyrosty o biało zabarwionych, jasnokremowych wierzchołkach. Wymagania glebowe umiarkowane. Drzewa najlepiej rosną na glebach żyznych, stale lekko wilgotnych, przepuszczalnych, na stanowiskach słonecznych. Odmiana polecana do tworzenia barwnych kompozycji oraz do sadzenia w formie szpalerów lub żywopłotów.

autorzy opisu tekstowego: Grzegorz Falkowski; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	pierwsza publikacja: Maxwell i Gordon 1875; odkrywca, hodowca (selekcjoner): Odmiana wyselekcjonowana w szkółce Henry'ego E. Maxwell'a, Geneva, Nowy Jork USA
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	stożkowy
docelowa wysokość	od 3 m do 5 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone

owoce	szyszki, szyszkojagody
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	gliniasta próchnicza
walory	roślina zimozielona ozdobne z liści/igieł ciekawy pokrój
zastosowanie	w grupach ogrody wrzosowiskowe żywoplot szpaler parki ogrody przydomowe
strefa	5a

autorzy opisu tabelarycznego: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

